

ผลการวิจัย

การศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเอง โดยตัวผู้วิจัยเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ที่เรือนจำจังหวัดปัตตานี ดังนั้น ในการเข้าสู่สนามผู้วิจัยจึงอยู่ในสถานภาพของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติราชการตามปกติและเป็นผู้วิจัยในขณะเดียวกัน จึงทำให้ผู้วิจัยมีความคุ้นเคยสนิทสนมกับผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างดี รวมทั้งผู้วิจัยก็ทราบประวัติคร่าว ๆ ของผู้ให้ข้อมูลมาก่อนบ้างแล้ว เนื่องจากผู้ต้องขังที่เข้ามาในเรือนจำครั้งแรกต้องมีการจัดทำประวัติไว้ทุกคน โดยมีเจ้าหน้าที่ทะเบียนประวัติผู้ต้องขังเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถตรวจสอบประวัติผู้ต้องขังได้จากแฟ้มประวัติของผู้ต้องขังแต่ละราย และเมื่อผู้วิจัยต้องเข้าไปปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ภายในเรือนจำ ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำหน้าที่ดูแลผู้ต้องขังหญิงให้อยู่ในระเบียบวินัย มีความสงบเรียบร้อย และให้ผู้ต้องขังหญิงทำงานตามที่ทางเรือนจำมอบหมายให้ และตลอดจนรับผิดชอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องทราบข้อมูลส่วนตัวของผู้ต้องขังในแต่ละคน โดยการสังเกต และพูดคุยกับผู้ต้องขังโดยตรง หรือตรวจสอบข้อมูลจากผู้ต้องขังคนอื่น ๆ ซึ่งในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่นั้น ผู้วิจัยจดจำข้อมูลส่วนตัวของผู้ต้องขังแต่ละคน จึงสามารถนำข้อมูลส่วนนั้นมาใช้ประโยชน์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ด้วย

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ก่อนที่ผู้วิจัยเข้าสู่สนามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลแต่ละกรณีศึกษา ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลจากทะเบียนประวัติของเขา ก่อนและจดบันทึกข้อมูลไว้ ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว ที่อยู่อาศัย อาชีพ ระดับการศึกษา ผลการดำเนินคดีของเขา ตลอดจนคำพิพากษาของศาล และบางรายก็จะมีบันทึกการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง บันทึกของนักสังคมสงเคราะห์ บันทึกของพนักงานคุมประพฤติที่ทำการสัมภาษณ์ประวัติไว้บ้าง โดยข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดจะอยู่ในทะเบียนประวัติของผู้ต้องขังหญิง ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลบางส่วนใช้ในการตรวจสอบข้อมูลการวิจัยในเบื้องต้นได้

การเข้าถึงข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ ซึ่งมีการกำหนดประเด็นคำถามโดยรวมซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับ ประวัติส่วนตัว ประวัติคนในครอบครัว โดยเฉพาะด้านการปรับตัวของเขาในสถานการณ์นั้น ๆ กระบวนการทางสังคม สิ่งแวดล้อมด้านต่าง ๆ ที่ถูกรอบตัวเขาในแต่ละเหตุการณ์ ที่ส่งผลให้เขาเข้าสู่กระบวนการกระทำผิดในคดียาเสพติด

การสัมภาษณ์ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

ผู้วิจัยเข้าไปภายในเรือนจำ เรียกว่า “แดนหญิง” และเรียกผู้ต้องขังหญิงที่จะสัมภาษณ์มาในสถานที่ที่เหมาะสม ซึ่งส่วนใหญ่จะมาสัมภาษณ์ที่โต๊ะ ซึ่งมีเก้าอี้ให้เขานั่ง ขณะนั้นมีแต่ผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูลเท่านั้น ผู้วิจัยแนะนำตัวเองว่าที่เรียกมาพูดคุยในวันนี้ผู้วิจัยจะขอนำข้อมูลส่วนตัวของเขาไปใช้เพื่อการศึกษา ขอให้ตอบคำถามตามความเป็นจริง ซึ่งเรื่องราวที่ทำให้การสัมภาษณ์ในวันนี้จะไม่ผลต่อการดำเนินคดีแต่อย่างใด และผู้วิจัยจะเก็บเรื่องราวบางอย่างที่กล่าวมาไว้เป็นความลับอย่างเช่น ชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ หรือองค์กรที่มาเกี่ยวข้องซึ่งเขาไม่ต้องการเปิดเผย เพราะอาจทำให้เสียชื่อเสียง เกียรติยศ หรือเกิดความเสียหายได้ เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์เข้าใจวัตถุประสงค์แล้วผู้วิจัยก็จะเริ่มจากพูดคุยกับเขาในเรื่องทั่วไป ๆ ก่อน เช่น ถามเขาว่าสบายดีหรือไม่ เป็นอย่างไรบ้างในขณะที่เขาอยู่ในเรือนจำ ญาติมาเยี่ยมบ้างหรือไม่ ถ้าไม่มีญาติก็แนะนำให้เขาติดต่อทางจดหมาย และขณะที่อยู่ในเรือนจำมีปัญหาเรื่องการปรับตัวหรือไม่ อย่างไร ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้ผ่อนคลายความเครียด แล้วเขาก็เกิดความรู้สึกคุ้นเคย เมื่อไม่มีอาการเครียดแล้วจึงเข้าสู่เนื้อหาในการสัมภาษณ์ตามลำดับ คือเล่าเหตุการณ์ที่ทำให้เขาเข้าสู่กระบวนการกระทำผิดในคดียาเสพติด โดยเริ่มจากการเล่าประวัติของเขาให้ฟังว่ามีความเป็นมาอย่างไรบ้าง ทำไมจึงต้องมาอยู่ในเรือนจำแห่งนี้ ขณะเดียวกันผู้วิจัยก็จะจดบันทึกย่อเรื่องราวของเขาไปด้วย ผู้ให้ข้อมูลจะเล่าเรื่องราวของเขาโดยอิสระและเขาสามารถระบายความรู้สึกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ด้วย เมื่อเขาเล่าประวัติส่วนตัวจบ ผู้วิจัยก็จะใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบต่อไปอีก

การสัมภาษณ์แบบมีจุดสนใจเฉพาะในประเด็นที่ต้องการทราบเหตุผลหรือมีข้อเท็จจริงใดอีกน่าจะเป็นเงื่อนไขให้เขาต้องทำอย่างนั้น และถือเป็นการตรวจสอบข้อมูลในครั้งแรกด้วยว่าถูกต้องหรือไม่เพียงใด ในขณะที่เดียวกันนี้ผู้วิจัยอาจใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบตะล่อมให้เกิดความไว้วางใจที่เคยใช้ในขั้นต้นก่อนสัมภาษณ์แล้วมาใช้อีกครั้งหนึ่งเพื่อต้องการ

ข้อเท็จจริงที่มีรายละเอียดมากที่สุดที่เขาสามารถเล่าให้ฟังได้ แต่จะไม่ใช้วิธีการบังคับ ทุกอย่าง เป็นไปตามความสมัครใจ ซึ่งมีบางรายก่อนที่เขาจะเล่าให้ฟังเขาได้ขอร้องผู้วิจัยว่าห้ามเปิดเผย กับผู้ต้องซึ่งหญิงคนอื่นว่าเขาเป็นคนให้ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยรับปากเขาว่า จะไม่อ้างชื่อของเขา แต่ขอให้นำเหตุการณ์ที่เขาเล่าในครั้งนี้อมาใช้เป็นสถานการณ์สมมติตามคนอื่น ๆ จะได้หรือไม่ เขายกมือว่าได้ จากคำขอร้องดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเข้าใจว่าเขาต้องการร้องขอเพียงไม่กล่าวถึงชื่อ ของเขาก็เพียงพอแล้ว และผู้วิจัยก็สามารถนำสถานการณ์สมมติที่เขาเคยกล่าวข้างต้นมาใช้เป็น ประเด็นคำถามกับผู้ให้สัมภาษณ์รายอื่นต่อไป ผู้วิจัยเรียกว่า "การใช้คำถามตีขลุม" ซึ่งก็ สามารถใช้ได้ผลดี ทำให้ได้ข้อมูลในเรื่องนั้น ๆ เพิ่มเติม หรือได้ข้อเท็จจริงตามแต่กรณีไป ในขณะที่เดียวกันที่ใช้วิธีการนี้ ผู้วิจัยจะต้องสังเกตปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นไปพร้อม ๆ กัน ถ้าหาก สถานการณ์ในการสัมภาษณ์เป็นไปในทางที่ไม่ดีก็จะเปลี่ยนแปลงวิธีการสัมภาษณ์แบบอื่นเข้า ช่วยตามความเหมาะสมซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์และอารมณ์ของผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายกรณีไป ดังนั้น ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายจะใช้เวลาแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เขา สมัครใจเล่าให้ฟัง คนใดที่มีรายละเอียดมากที่สุดผู้วิจัยก็ยินดีรับฟังและใช้เวลาพอสมควร ก็มี บางครั้งที่สัมภาษณ์แล้วผู้ให้ข้อมูลบางรายถามผู้วิจัยว่าเมื่อเรื่องราวที่เขาเล่าให้ฟังหรือยัง ก็บอกว่ายังไม่เมื่อ นี่คือ เป้าหมายหลักในการสัมภาษณ์ครั้งนี้ และผู้วิจัยก็กล่าวขอบคุณเขา ที่ให้ข้อมูลโดยละเอียดเห็นภาพจนชัดเจน เขาก็ยิ้ม พอใจ บางรายก็ยกมือไหว้ที่ผู้วิจัยให้ความ สนใจเรื่องราวชีวิตของเขา ไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามเขา และที่สำคัญเขาต้องการให้คนทั่วไปเข้าใจ เหตุผลหรือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำจังหวัดปัตตานีในครั้งนี้ แล้วเขาก็เล่าเรื่อง รวบรวมเขาต่อไปอีก บางราย ผู้วิจัยเก็บข้อมูล ครั้งหนึ่ง 2-3 ชั่วโมงก็มี หลังจากการเก็บรวบรวม ข้อมูลครั้งแรกไปแล้ว และมีข้อมูลบางส่วนไหนขาดหายไป หรือหลังจากนำข้อมูลมาเรียบเรียง เป็นรายกรณีแล้วข้อมูลไม่สมบูรณ์ ก็ต้องวนไปเก็บรวบรวมข้อมูลซ้ำอีก

สำหรับผู้วิจัยไม่มีปัญหาในการเก็บรวบรวมข้อมูลซ้ำเนื่องจากเป็นเจ้าของหน้าที่ ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร จึงสามารถวนเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลซ้ำได้ตลอดเวลาราชการ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับการอนุมัติจากกรมราชทัณฑ์ในการทำงานวิจัยเรื่องนี้ และยังได้รับการ สนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาเป็นอย่างดี ถือเป็นนโยบายหลักของกรมราชทัณฑ์ด้วย

เมื่อผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลตามวิธีการดังกล่าวข้างต้นเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำ ข้อมูลมาทำการจัดบันทึกใหม่โดยการเรียบเรียงเชิงบรรยาย และชื่อของผู้ให้ข้อมูลทุกรายกรณี ศึกษาเป็นนามสมมติทั้งหมด ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอรายกรณีศึกษาทั้งหมด 20 ราย ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 : อิน

อินอายุ 39 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดตรัง มีพี่น้อง 5 คน เป็นคนที่ 2 ฐานะทางครอบครัวพ่อแม่ยากจน ทำให้พี่ชายได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมปีที่ 4 เธอจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.ศ. 5) น้องชายคนที่ 3 และน้องสาวคนที่ 4 เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนน้องสาวคนที่ 5 เรียนเพียงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พี่น้องของเธอทุกคนล้วนแต่งงานมีครอบครัวแล้ว

เธอแต่งงานครั้งแรกกับตำรวจตระเวนชายแดน อยู่กินด้วยกันประมาณ 2 ปี มีบุตร 1 คน ก็ต้องหย่าขาดกันเพราะสามีไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น แล้วเธอแต่งงานใหม่กับสามีคนปัจจุบันซึ่งเป็นหัวหน้าช่างของบริษัทรถยนต์ยี่ห้อหนึ่ง และมีบุตรชายอีก 2 คน ถ้าอยู่ด้วยกันแบบครอบครัวขนาดเล็ก ฐานะครอบครัวปานกลางพออยู่ได้ไม่ลำบากมากนัก แต่เธอยังมีภาระต้องส่งเสียครอบครัวของแม่และน้องต่อไปอีก คือ น้องสาวทั้งสองคนที่แต่งงานแล้วก็มาอยู่รวมกันที่บ้านของเธอ ส่วนน้องชายเมื่อแต่งงานเธอเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องค่าสินสอดประมาณสี่หมื่นบาทและเมื่อเขาอยู่กินกับภรรยาได้ปีกว่า มีลูกหนึ่งคนก็หย่าร้างกับภรรยา เธอจึงต้องรับภาระเลี้ยงดูหลานอีก ด้วยเหตุผลที่ว่าไม่ต้องการเห็นสภาพคนในครอบครัวของพี่น้องเหมือนในอดีตอีก เธอพูดว่า "สภาพครอบครัวในอดีตของเธอค่อนข้างมากและมักได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากเพื่อนบ้านบ่อย ๆ" เธอจึงปฏิญาณตนไว้ว่า "เมื่อโตขึ้นจะต้องหาเงินเยอะ ๆ เพื่อให้คนใน ครอบครัวได้สุขสบาย" ดังนั้น ในแต่ละวันสมองของเธอจะคิดแต่เรื่องเงิน

จากภาระที่ต้องรับผิดชอบข้างต้น ทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ทำให้สามีต้องลาออกจากบริษัทไปเปิดตู้ซอมรถในพื้นที่เทศบาลตำบลสูงใหญ่ไกล จังหวัดนราธิวาส ที่นั่นเป็นเมืองที่ทำให้เธอมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น เธอก้าวขึ้นเป็นคนระดับแนวหน้าของเมืองนี้ มีทั้งเงินทั้งบารมี อีกทั้งเป็นหัวหน้าคณะให้กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคการเมืองหนึ่งในจังหวัดนราธิวาส เธอมีทุกอย่างที่คนสามัญชนทั่วไปสามารถมีได้ ขณะที่ครอบครัวของเธอพักอาศัยอยู่ในเมืองซึ่งมีชายแดนติดกับประเทศมาเลเซียเป็นเวลา 4 ปี ทุกคนในครอบครัวมีความสุข

การที่สามีเปิดตู้ซอมรถที่บ้านทำให้เธอมีโอกาสเห็นและพบปะคนชั้นรถ 10 ล้อที่เสพยาบ้า โดยเธอได้แอบดูอยู่ห่าง ๆ แต่ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยว ทำให้เธอรู้จักยาบ้าตั้งแต่นั้นมา จนกระทั่งย่างเข้าปีที่ 5 ที่อยู่เมืองนี้ สามียิงตำรวจตระเวนชายแดนจนได้รับบาดเจ็บสาหัสภายในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ทำให้เธอต้องพยายามติดต่อกับบุคคลต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือเรื่องคดีที่

สามีก่อนขึ้น คือ เธอได้ติดต่อกับข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร และเธอมีความสนิทสนมกับ ข้าราชการตำรวจหลายนาย แล้วเขาได้มาอาสาติดต่อทนายความ และนักข่าวหนังสือพิมพ์เพื่อ ไม่ต้องเขียนข่าวของสามีเธอหมดเงินไปประมาณ 7 แสนบาท จึงทำให้สามีได้รับบทสรุปจากการดำเนินคดีว่า ได้กระทำไปเพื่อป้องกันตัวเอง จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ทำให้ฐานะทางการเงินของครอบครัวเธอเริ่มตกต่ำลงและมีหนี้สินประมาณ 2 แสนกว่าบาท

เมื่อมีหนี้สินสามีมักจะออกไปเที่ยวนอกบ้านบ่อย ทำให้เธอกลุ้มใจและไม่มีผู้ให้ คำปรึกษา จนกระทั่งลูกจ้างหรือแม่บ้านของเธอชักชวนให้เสพยาบ้า ครั้งแรกที่เสพยาบ้าเธอรู้สึกว้า หายกลุ้มและเคลิบเคลิ้ม และเธอติดใจในรสชาติยาบ้าต้องหามาเสพทุกวัน แต่เธอจะเสพหลังจากที่สามีปัดธุไปแล้ว (เวลาประมาณ 5 โมงเย็น) และมักจะไปเที่ยวนอกบ้านหรือไปหา เด็กสาววัยรุ่นที่ร้านอาหารต่าง ๆ

ช่วงเวลาที่สามีไม่อยู่บ้านทั้งเธอและแม่บ้านรู้สึกปลอดภัยไปรงมากเพราะได้เสพยาบ้า และระยะหลังเธอซื้อยาบ้ามาเพื่อเสพเป็นถุง (200 เม็ด) เพราะราคาถูกกว่าการซื้อปดักเป็น เม็ด ตัวอย่างเช่น ถ้าเธอซื้อยาบ้าได้ 10 เม็ด ต้องจ่ายเงิน 800 บาท แต่ถ้าเธอซื้อยาบ้า 1 ถุง หรือ 200 เม็ด จ่ายเงินเพียง 6,000 บาท ซึ่งคำนวณแล้วถูกกว่าถึงเม็ดละ 50 บาท โดยเธอจะให้เงินแม่บ้านไปซื้อมาเก็บไว้ที่บ้าน และตำรวจสายสืบได้มาตรวจค้นที่บ้านพบยาบ้า ซึ่งเธอเก็บซ่อนไว้ที่โต๊ะเครื่องแป้ง จำนวน 180 เม็ด ทางกองกำลังตำรวจได้แจ้งรองสารวัตรปราบปรามให้มาที่เกิดเหตุ ทำให้เขาทราบว่ายาบ้าดังกล่าวอยู่ที่บ้านของเธอ แต่เขาไม่จับกุมตัว เธอไปดำเนินคดี ตามกฎหมายเพียงแต่แต่ยึดของกลาง คือ ยาบ้าทั้งหมด ส่วนแม่บ้านถูกข่มขู่ ให้ออกไปจากพื้นที่อำเภอสุโขทัย จังหวัดนครราชสีมา

หลังจากนั้น นายตำรวจคนดังกล่าวได้พยายามทำให้เธอเลิกเสพยาบ้า ด้วยการ พาไปเที่ยวฟังเพลง ไม่ให้อยู่เพียงลำพัง ซึ่งขณะนั้นมีแม่และน้องสาวเป็นผู้ดูแลลูกของเธอ ทำให้เธอไปไหนกับนายตำรวจได้สะดวก ส่วนสามีก็ไม่อยู่บ้านเช่นเดิมโดยอ้างว่าไปซ่อมรถบ้าง ไปพบปะลูกค้าบ้าง และจะกลับบ้านหลังเที่ยงคืน แล้วภายในระยะเวลาประมาณ 3 - 4 เดือน นายตำรวจคนนั้นสามารถทำให้เธอเลิกเสพยาบ้าได้

จนกระทั่งปี พ.ศ.2541 ครอบครัวของเธอทนแบกรับกับภาระหนี้สินไม่ไหวจึง หลบหนีเจ้าหนี้มาอยู่ที่จังหวัดปัตตานี ภาระหนี้สินเกิดมาจากการที่เธอสั่งจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่ผ่าน ทางธนาคารล่วงหน้าโดยไม่มีเงินในบัญชีของตนเอง หรือเธอได้ยืมเช็คของเพื่อนมาจ่ายล่วงหน้า 30 วัน หรือ 45 วัน แล้วค่อยโอนเงินให้เจ้าของเช็ค แต่เมื่อครบกำหนดเธอก็ไม่มีเงินคืนให้เขา

แม้ว่าสามีจะทำงานหาเงินมาก็ไม่พอใช้จึงต้องหลบหนีเจ้าหนี้มาอยู่ที่จังหวัดปัตตานี ทำให้เจ้าหนี้ตามมาทวงหนี้สินแล้วแจ้งความดำเนินคดีเธอและในขณะเดียวกันมีนาย ส. ได้ให้การช่วยเหลือเธอโดยการจ่ายเงินของเขาให้เจ้าหนี้ไปก่อน จึงทำให้ระยะหลังเธอจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเขามากขึ้น

หลังจากที่เธอรู้จักกับนาย ส. เขาชักชวนให้เธอเป็นตัวแทนจำหน่ายยาบ้า ซึ่งเขาบอกว่าเขาสามารถหามาให้จำหน่ายก่อนโดยไม่ต้องจ่ายเงิน เมื่อจำหน่ายหมดแล้วจึงหักค่าต้นทุนออกที่เหลือเป็นกำไรแล้วนำมาแบ่งเท่ากัน เธอจึงตกลง ในระยะแรกเธอจำหน่ายเพียงอย่างเดียว และต่อมาเธอทั้งจำหน่ายและเสพ

เธอจำหน่ายยาบ้าครั้งแรกที่จังหวัดปัตตานีได้รับส่วนแบ่ง 3 หมื่นกว่าบาท และได้จำหน่ายในครั้งต่อมาอีก 3 - 4 ครั้ง ทำให้มีเงินไปดาวนัรถยนต์กระบะยี่ห้อเอ็นวี จำนวน 1 คัน โดยผ่อนชำระที่ส่วนเหลือให้บริษัทเดือน ๆ ละ 3,400 บาท แล้วยังมีเงินเหลือสำหรับส่งเสียแม่และน้องอีกด้วย ส่วนเงินเดือนของสามีก็นำมาจ่ายค่าเช่าบ้าน และค่าผ่อนที่ดิน

จุดเริ่มต้นของการเข้าสู่การกระทำผิดฐานจำหน่ายยาเสพติด คือ เธอเริ่มต้นจากการจำหน่ายยาบ้าให้กับคนขับรถ 10 ล้อ เธอจำหน่ายยาบ้าในราคาเม็ดละ 120 บาท มีรายได้ดีมาก และเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ทราบเรื่องนี้เพราะลูกค้าของเธอ คือ คนขับรถ 10 ล้อ ที่แวะมาซ่อมหรือเช็คเครื่องที่ตู้ของสามี

ต่อมาสามีเลิกกิจการตู้ซ่อมรถ 10 ล้อ ทำให้การจำหน่ายยาบ้ากับคนขับรถ 10 ล้อ ไม่ค่อยสะดวกแต่พวกเขายังแวะมาหาเธอบ่อย ๆ ทำให้ถูกสามีทิ้งหวง บางครั้งเธอถูกสามีทำร้ายร่างกาย เธอจึงหาลูกค้ากลุ่มใหม่ คือ ลูกเฝ้าแกเรือที่ซื้อยาบ้าไปให้ลูกน้องที่ทำงาน เลี้ยงกุ้ง จับกุ้ง จับตะพาบน้ำ และบางรายพวกเขาซื้อไปเสพเองด้วย คนกลุ่มนี้ที่มีเงินและอยู่ในสังคมชั้นสูง เห็นได้จากที่พวกเขาเช่า โรงแรมเป็นอาทิพย์เพื่อไว้เสพยาบ้า เธอชอบลูกค้าประเภทนี้มาก ฐานะทางการเงินดี ไม่พูดมาก จึงคิดว่าปลอดภัยจากการถูกขัดทอด ถ้าหากว่าคนกลุ่มนี้ถูกจับกุมเขาก็สามารถจัดการเรื่องคดีได้เพราะพวกเขาเสพอย่างเดียวไม่นำยาบ้าไปจำหน่ายต่อ และอีกอย่างหนึ่งคนกลุ่มนี้บางครั้งเขาจ่ายเงินมาก่อนแล้วค่อยมารับยาบ้าภายหลัง โดยเขาและเธอจะนัดหมายสถานที่รับส่งยาบ้ากันตามแต่ที่เธอ

จะนัดหมาย ทำให้ปลอดภัย วิธีการซื้อขายเธอจะโทรศัพท์ไปถึงพวกเขาและบอกว่าเด็ก* พร้อมแล้วจะรับ หรือไม่ ถ้าหากเขาตกลง ก็จะมีนัดหมายสถานที่กัน ส่วนมากจะนัดหน้าบริเวณศูนย์การค้า โดยให้เขาขับรถยนต์มาแล้วทำเหมือนคนรู้จักเดินเข้าไปทักทาย ซึ่งเขาจะเปิดประตูรถไว้รับยาบ้า และเขาเตรียมเงินไว้ตามที่ตกลงราคากัน เพราะเธอจะไม่รับเงิน ไม่ทอนเงิน ที่สถานที่ซื้อขายเมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้วต่างคนต่างแยกย้ายกันไป

การติดต่อขอรับยาบ้าจากผู้ลำเลียงเธอใช้รหัสส่วนตัว โดยนาย ส. จะกำหนดและเปลี่ยนรหัสให้ทุกครั้งไปรับยาบ้า ส่วนมากเธอจะไปรับบริเวณชานเมือง (ถ.สายเอเชีย) เมื่อไปถึงสถานที่นัดหมายจะมีคนเดินเข้ามาถามเป็นรหัส เธอก็จะตอบเป็นรหัสตามที่ได้ตกลงไว้กับนาย ส. ครั้งแรก เมื่อรหัสถูกต้องเขาจะบอกแหล่งของที่ชอบไว้ตามจุดที่เขาได้เก็บซ่อนไว้ เช่น นำยาบ้าไปเก็บซ่อนไว้ที่รถกระบะไม่ติดป้ายทะเบียนเอาไปแอบซ่อนไว้ตามสวนสาธารณะหรือศูนย์การค้า หรือเก็บซ่อนไว้ที่ใดและได้ทำตำหนิรูปพรรณไว้อย่างไร โดยเขาก็ได้จัดวางสายลับเอาไว้ บางครั้งในการไปรับยาบ้าบางจุดเธอไม่กล้าไปรับก็ต้องบอกยกเลิกไป หรือบางครั้งเธอไม่พอใจและไม่ยอมรับฟังคำสั่งจากนาย ส. ด้วยเหมือนกัน เช่น ให้ผู้ลำเลียงนำยาบ้าไปให้เธอที่บ้าน ทำให้นาย ส. และนายทุนใหญ่ไม่พอใจ เพราะทำให้งานของเขาเสียหาย ในที่สุดเธอได้หักหลังกับหุ้นส่วน หลังจากที่มีปัญหาขัดแย้งกับนาย ส. เพราะเขาให้ยาบ้าเธอมาจำหน่ายล่วงหน้า เธอจึงโกหกเขาว่าลูกค้าไม่ยอมจ่ายเงินบ้าง จ่ายเงินไม่ครบบ้าง จึงไม่ได้ส่งเงินให้เขา แล้วเธอเตรียมตัวจะหลบหนีอีก

แต่อย่างไรก็ตามเธอก็ถูกจับกุมมาดำเนินคดี เพราะตำรวจได้วางกลอุบายให้เธอออกจากบ้าน แล้วยึดยาบ้าของกลางให้เธอ จำนวน 25 เม็ด แล้วถูกนำตัวไปดำเนินคดีว่าได้กระทำความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง มาตรา 66 วรรคหนึ่ง ศาลพิพากษาจำคุก 6 ปี ในขณะที่ให้การสัมภาษณ์เธอถูกคุมขังอยู่ระหว่างการอุทธรณ์ฎีกาเพื่อรอการพิจารณาจากศาลต่อไป

* เด็ก ในที่นี้ หมายถึง ยาบ้า เป็นรหัสหรือสัญลักษณ์ที่ผู้ส่งและผู้รับใช้เรียกแทนคำว่า "ยาบ้า"

กรณีศึกษาที่ 2 : สุภา

สุภาอายุ 41 ปี นับถือศาสนาอิสลาม มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดสงขลา พ่อแม่มีลูก 3 คน เป็นผู้หญิงทั้งหมด เธอเป็นคนที่สาม ครอบครัวของเธอมีปัญหาเนื่องจากพ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เด็ก ทำให้สมาชิกในครอบครัวต้องแยกกันอยู่ คือ แม่ย้ายไปอยู่ที่กรุงเทพฯ ยาน่าพี่สาวคนที่สองไปอุปการะเลี้ยงดู ส่วนเธอต้องอยู่กับทวดมาตั้งแต่เด็ก ทำให้ชีวิตในวัยเด็กของเธอขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่และญาติพี่น้อง

เมื่อเธออายุ 14 ปี เธอได้ไปทำงานที่กรุงเทพมหานครไปพักอาศัยอยู่กับแม่ประมาณ 6 ปี แม่ก็เสียชีวิต แต่เธอก็ยังทำงานที่กรุงเทพมหานครต่อไปอีก หลังจากนั้น 1 ปีได้แต่งงานกับสามีคนแรก มีลูกด้วยกัน 1 คน เมื่อลูกอายุประมาณ 7 ขวบเธอมีปัญหากับสามีแล้วหย่าร้างกัน เธอเดินทางกลับมาอยู่ที่จังหวัดสงขลาพร้อมกับลูกชาย หลังจากนั้น 2 ปีเธอก็มีสามีใหม่เป็นชายไทยมุสลิม เขาได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีอาชีพรับจ้างขับรถสิบล้อ มีรายได้ไม่แน่นอนเพราะขึ้นอยู่กับภาระจ้างของบริษัทเป็นครั้งคราวไป เธออยู่กับตัวกันมา 3 ปี ยังไม่มีบุตรด้วยกัน

เมื่อประมาณ พ.ศ. 2533 เพื่อนของเธอกำลังตั้งครุภักดิ์ตลอด มาพักอาศัยที่บ้านแล้วได้คลอดลูกเป็นเด็กผู้ชาย เธอและสามีขอรับเด็กคนนั้นไว้อุปการะเลี้ยงดู จึงไปแจ้งต่อนายทะเบียนว่าเป็นลูกของเธอสองคน ต่อมาปี พ.ศ. 2535 และ ปี พ.ศ. 2537 เธอมีลูกคนแรกและคนที่สองกับสามีตามลำดับ สภาพครอบครัวของเธอขณะนั้นอยู่ในขั้นพอกินพอใช้ เพราะสามีทำงานรับจ้างขับรถสิบล้อ ส่วนเธอรับจ้างตัดเย็บผ้า มีชุดวิวาห์ให้เขาและชายเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่บ้าน มีรายได้ประมาณ 2,000 - 3,000 บาทต่อเดือน

ต่อมาประมาณ ปี พ.ศ. 2539 เศรษฐกิจเริ่มตกต่ำลง สามีของเธอตกงาน ลูกคนโตก็เรียนในระดับวิทยาลัย ส่วนลูกคนที่สองและที่สามต้องเรียนชั้นประถมศึกษา ขณะที่ลูกต้องเรียนหนังสือ มีเธอทำงานเพียงคนเดียวเพื่อเลี้ยงดูทุกคนในครอบครัวให้อยู่รอดส่วนสามีไม่ได้พยายามหางานอื่นทำ เขายังขู่บังคับให้เธอนำเงินที่สามีคนแรกทำให้ไว้เป็นค่าเลี้ยงดูลูกชายคนโตและเงินมรดกส่วนตัวของเธอก็ให้นำมาใช้จ่ายก่อนจนหมด และระยะหลังสามีมักจะนำสิ่งของที่มีอยู่ในครอบครัวไปให้ทางบ้านแม่ของเขา เช่น นำเงินและรถมอเตอร์ไซด์ไปให้น้องชาย เขาทำให้เธอต้องหาเงินมาซื้อมอเตอร์ไซด์ใหม่อีก

ต่อมาเมื่อนายจ้างมาตามตัวสามีกลับไปทำงานอีกประมาณ 3 เดือน ก็ไม่มีงานทำอีก ส่วนเธอต้องไปรับจ้างคัดเลือกปลา และประมาณ 3 เดือนต่อมาสามีได้ทำงานรับจ้าง ขับรถสิบล้ออีกครั้ง โดยขับไปมาระหว่างกรุงเทพมหานครกับจังหวัดปัตตานีอีกครั้งหนึ่ง ทำให้เขามีรายได้พอเลี้ยงตัวเองแต่ไม่สามารถช่วยเหลือจนเจ็อครอบครัวได้ สามีเริ่มกระทำผิดกฎหมายโดยการเสพติดยาบ้าและรับจ้างส่งยาบ้า ในเวลาต่อมา เนื่องจากขณะที่เขาขับรถไปส่งของที่กรุงเทพฯ ก็จะทำให้เพื่อนโดยสารรถไปด้วย โดยเพื่อนจะให้เงินหรือยาบ้า 4-6 เม็ด สำหรับค่าโดยสารรถแต่ละครั้ง จึงทำให้สามีมีเงินค่าจ้างจากทางบริษัทเหลือกลับมาให้ครอบครัวบ้าง ขณะนั้นเธอยังไม่ทราบว่าสามีกระทำผิดกฎหมายดังกล่าว จนกระทั่งสามีได้เป็นผู้จำหน่ายยาบ้าให้กับผู้เสพและผู้ค้าในพื้นที่ใกล้เคียงด้วย จึงทราบว่าสามีจำหน่ายยาบ้าเพราะวันไหนสามีไม่สามารถส่งของ*ได้ก็ให้เธอไปส่งของแทน จึงได้ทราบว่าสามีจำหน่ายยาเสพติดตั้งแต่นั้นมา เธอไปส่งของแทนสามีประมาณ 3 ครั้ง ก็ถูกจับกุมมาดำเนินคดีในครั้งนี้

เหตุการณ์ก่อนถูกจับกุมมาดำเนินคดี วันนั้นสามีติดธุระต้องขับรถไปส่งสินค้าที่กรุงเทพฯ เขาจึงให้เธอนำยาบ้าไปส่งลูกค้าที่บ้านเช่าแห่งหนึ่ง ในเขตเมืองปัตตานี โดยเขาและผู้ซื้อได้นัดหมายสถานที่ส่งกันล่วงหน้าแล้ว เธอต้องไปส่งของให้เขาแล้วเธอนำยาบ้าจำนวน 30 เม็ด ที่สามีใส่ไว้ในขนมเค้กไปให้ผู้ซื้อ แต่เมื่อไปถึงสถานที่นัดพบก็ไม่มีใคร เธอจึงรออยู่ที่บ้านเช่าดังกล่าว และเมื่อเวลาประมาณบ่ายโมงกว่าขณะที่เธอเผลอหลับไปได้ยินเสียงวิทยุของตำรวจ จึงตกใจตื่นแล้วพบเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาขอตรวจค้นภายในบ้านแล้วไม่พบสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด แต่เมื่อตำรวจแกะขนมเค้กได้พบยาบ้าบรรจุอยู่ข้างใน ตำรวจจึงจับกุมตัวฉันมาดำเนินคดี ส่งฟ้องศาลและศาลพิพากษาว่ามีความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, มาตรา 66 วรรคหนึ่งและตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 ศาลพิพากษาให้จำคุก 4 ปี ขณะที่ล้มภาษณ์ผู้ต้องขังเป็นนักโทษเด็ดขาดอยู่ในเรือนจำจังหวัดปัตตานี

กรณีศึกษาที่ 3 : แอ

แออายุ 33 ปี นับถือศาสนาอิสลาม มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดปัตตานี ได้รับความศึกษาแต่ไม่จบชั้นประถมปีที่ 4 ส่วนสามีอายุ 43 ปี จบชั้นประถมปีที่ 7 เธอมีพี่น้อง 3 คน เธอเป็นคนที่ 2 อาชีพเดิมเธอเคยทำงานรับจ้างที่โรงงานผลิตยางพารา เมื่อคลอดลูกคนที่ 3 จึงต้องลาออกจากงานมาเลี้ยงดูลูก ขณะนั้นสามีประกอบอาชีพรับจ้าง ขับรถลิสล้อให้กับบริษัทแห่งหนึ่งที่จังหวัดปัตตานี เขาได้รับเงินเดือนละ 2,000 บาทต่อเดือน และค่าตอบแทนเป็นเที่ยว ๆ ละ 1,000 บาท ซึ่งในแต่ละเดือนสามีเธอบรรทุกประมาณ 2-3 เที่ยว รวมแล้วเขามีรายได้เดือนละประมาณ 4,000 - 5,000 บาท

ฐานะครอบครัวของเธอค่อนข้างยากจนมาโดยตลอด คือ เดิมพ่อและแม่เธอมีอาชีพทำนาและทำสวนยางพารา โดยมีที่ดินเป็นของตนเอง แต่เมื่อพ่อแม่มีหนี้สินจึงขายที่นาและสวนยางพาราที่ใช้ทำมาหากินไปเกือบทั้งหมด จึงเหลือที่ดินไม่ถึง 1 ไร่ เฉพาะที่ใช้สร้างบ้านในปัจจุบันนี้ จากสาเหตุดังกล่าวนี้ทำให้พ่อแม่เกิดความเครียด และต่อมาพ่อมีอาการพิการทางสายตาเนื่องจากระบบเส้นประสาททำงานผิดปกติ ส่วนแม่พิการทางสมองโดยไม่ทราบสาเหตุ หลังจากนั้น พ่อแม่ก็แยกกันอยู่ น้องชายเป็นผู้ดูแลพ่อ ส่วนแม่แยกอยู่ตามลำพัง แต่อยู่ในบริเวณพื้นที่เดียวกันกับบ้านของพ่อ สภาพครอบครัวของเธอหลังจากที่ได้แต่งงานไปแล้วต้องตกกระกำลำบากมาโดยตลอด คือ หลังจากอยู่กินด้วยกันกับสามีซึ่งมีอาชีพรับจ้างขับรถลิสล้อ ไม่มีเงินเหลือเก็บ มีเงินสำหรับค่าใช้จ่ายประจำวันและสามารถส่งเสียให้ลูกเรียนได้เพียงชั้นประถมศึกษาเท่านั้น

เธอเริ่มต้นเข้าสู่การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ.2541 หลังจากที่เธอตั้งครรภ์และคลอดบุตรคนที่ 3 จึงต้องออกจากงาน สามีต้องทำงานเลี้ยงคนในครอบครัวเพียงคนเดียว และปลายเดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. 2541 สามีต้องตกงานอีกคน ขณะนั้นคนในครอบครัวของเธอต้องอดมื้อกินมื้อ ลูกคนโตต้องเรียนหนังสือ แต่ลูกคนเล็กก็ไม่มีคนเลี้ยงดู รวมทั้งเงินทองที่จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายเลี้ยงดูคนในครอบครัวก็ไม่มีเป็นอยู่อย่างนี้ประมาณ 5 - 6 เดือน เธอเริ่มหมดความอดทนต่อการใช้ชีวิตแบบเดิม

จนกระทั่งต้นปี พ.ศ.2542 เมื่อน้องชายได้ปรึกษากับพ่อแล้วให้ครอบครัวของเธอ มาอยู่รวมกัน น้องชายให้เงินทุนเธอเปิดร้านขายน้ำชาที่บ้าน และน้องชายได้ฝากของ¹ ไว้ให้ ลูกค้าของเขา น้องชายจำหน่ายยาเสพติดมีรายได้ดี จึงปรึกษากับสามีว่า จะกระทำผิด กฎหมายโดยการจำหน่ายเฮโรอีนเพื่อจะนำเงินไปซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้สามี เหตุผลที่ตัดสินใจ จำหน่ายยาเสพติดเพราะเห็นว่าน้องชายกระทำมากก็ไม่มีปัญหาอะไร และเธอก็เคยช่วยน้องชาย จำหน่ายให้กับลูกค้าอยู่แล้ว เป็นงานที่ทำแล้วมีรายได้ดี

เมื่อวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ.2542 เธอรวบรวมเงินจากการขายอาหารให้น้องชาย ไป 2,000 บาท เพื่อให้ซื้อเฮโรอีนมาจำหน่าย เมื่อเธอได้รับเฮโรอีนจำนวน 2 บิ๊ก² แล้วนำมา บรรจุ ใส่หลอดกาแฟไว้จำนวน 50 หลอด ส่วนที่เหลืออีก 1 บิ๊ก นำไปเก็บซ่อนไว้ที่บ้าน เพื่อรอการจำหน่ายให้กับลูกค้า และวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2542 หลังจากที่เธอลับจาก ซื้ของที่ตลาดเวลาประมาณ 11.00 น. ขณะที่เธอเตรียมของสำหรับที่จะนำประกอบอาหาร ขายในวันนั้น มีเจ้าหน้าที่สรรพสามิตมาขอตรวจค้นสิ่งผิดกฎหมายที่บ้าน เพราะมีผู้แจ้ง เบาะแสว่าเธอจำหน่ายบุหรี่ต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาต สรรพสามิตก็ได้ตรวจค้นภายใน บ้านพบบุหรี่ที่ผลิตในประเทศมาเลเซียจำนวนหนึ่ง และพบเฮโรอีนจำนวน 50 หลอดกาแฟ เธอจึงถูกสรรพสามิตจับกุมมาดำเนินคดีฐานจำหน่ายบุหรี่ต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาตแล้ว ต้องจ่ายค่าปรับเป็นเงิน 5,000 บาท ส่วนเฮโรอีนที่ค้นพบนั้นเจ้าหน้าที่สรรพสามิตได้ส่งให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีข้อหาหนึ่ง

การที่น้องชายเป็นผู้เสพเฮโรอีนและเป็นผู้จำหน่ายเฮโรอีนให้กับผู้เสพภายใน หมู่บ้านด้วยแต่เขาไม่ได้ถูกจับกุมมาดำเนินคดี เมื่อเธอและครอบครัวไปอยู่ด้วย น้องชายได้ ฝากเฮโรอีนให้เธอช่วยจำหน่ายมาประมาณ 2 - 3 เดือน จึงทำให้เธอตัดสินใจจำหน่าย ยาเสพติดและถูกจับกุมมาดำเนินคดี ศาลพิพากษาให้จำคุก 2 ปี 6 เดือน เนื่องจากกระทำ ผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามกฎหมาย พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง มาตรา 66 วรรคหนึ่ง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78

ของ¹ หมายถึง เฮโรอีน

บิ๊ก² หมายถึง ภาชนะที่ใช้บรรจุเฮโรอีน มีลักษณะเหมือนขวดทรงกลมและมีฝาปิด

กรณีศึกษาที่ 4 : หมู

หมูอายุ 42 ปี นับถือศาสนาพุทธ เธอเกิดที่จังหวัดนครสวรรค์ แต่เมื่ออายุประมาณ 1 ขวบ ครอบครัวได้ย้ายมาอยู่ที่จังหวัดกำแพงเพชร พี่น้องทั้งหมด 8 คน เธอเป็นคนสุดท้ายที่ได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมปีที่ 4 ก็ไม่ได้เรียนต่อเพราะว่าครอบครัวยากจน พ่อแม่ให้พี่ชายคนที่ 7 เรียนต่อเพียงคนเดียว ขณะนั้นพี่คนอื่น ๆ มีครอบครัวกันไปหมดแล้วที่บ้านจึงอยู่กันเพียง 4 คน พ่อแม่เริ่มเข้าสู่วัยชรา ครอบครัวมีอาชีพทำไร่ ทำนา แต่ต้องเช่าที่ดินของผู้อื่นทำกิน เธอต้องช่วยพ่อแม่ทำงาน เมื่อเธออายุประมาณ 16 ปี พ่อซื้อที่ดินแปลงหนึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 40 ไร่ ซื้อด้วยเงินผ่อน พ่อแม่ให้เธอช่วยทำนา ทำไร่ และสามารถหาเงินมาผ่อนที่ดินดังกล่าวและส่งพี่ชายจนเรียนจบระดับวิทยาลัยครู แต่หลังจากนั้น พี่ชายก็แต่งงานแยกครอบครัวไป เธอจึงต้องอยู่ดูแลพ่อแม่ต่อไป

เธอแต่งงานเมื่ออายุ 20 ปี ต่อมากลอดลูกชายคนโตและหลังจากคลอดลูกเพียง 7 วัน พ่อเสียชีวิต ส่วนแม่กำลังป่วยเป็นโรคปอด ปีต่อมาเธอมีลูกชายคนที่ 2 สามิเริ่มมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป คือ เขาชอบดื่มเหล้าและไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่น เมื่อเขาเมาก็จะมาดุด่าแต่เธอก็ต้องอดทนเพราะสงสารลูก ชีวิตครอบครัวของเธอจึงไม่ค่อยมีความสุขเท่าที่ควร

การที่ครอบครัวประกอบอาชีพทำไร่ทำนา จึงกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์มาใช้ในการลงทุนทำการเกษตร แต่ประสบภาวะขาดทุนแทบทุกปี เมื่อลูกเริ่มโตขึ้นค่าใช้จ่ายก็มากขึ้นตามไปด้วย เงินที่ได้มาจากการทำนามิมีเพียงพอสำหรับส่งคืนธนาคาร บางครั้งเธอต้องไปกู้เงินนอกระบบเอามาส่งธนาคาร

จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2538 เธอให้สามิไปทำงานที่ประเทศไต้หวัน ซึ่งก่อนสามิจะไปทำงานต่างประเทศ ครอบครัวเธอมีหนี้ธนาคารประมาณ 300,000 บาท และยังมีหนี้จากการจ่ายนายหน้าที่ทำหน้าที่ดำเนินการให้สามิไปต่างประเทศอีก 100,000 กว่าบาท รวมแล้วครอบครัวมีหนี้ก่อนสามิจะไปต่างประเทศ 400,000 กว่าบาท สามิไปทำงานสองปีได้รับเงินค่าจ้างรวมทั้งหมดประมาณ 400,000 กว่าบาท แต่เขาส่งมาให้เธอประมาณ 300,000 บาท เพราะเขาบอกว่าต้องใช้จ่ายตอนอยู่ต่างประเทศก็ประมาณ 100,000 กว่าบาท ทำให้เธอมีปัญหากับสามิอีกเพราะเธอ แม่ และลูกกำลังเรียนระดับวิทยาลัยถึงสองคนใช้เงินเพียง 100,000 กว่าบาท แต่ทำไมสามิคนเดียวใช้เงินไป 100,000 กว่าบาทเหมือนกัน และเธอทราบทางบริษัทแจกของใช้ส่วนตัวแทบทุกอย่างเขาจึงไม่จำเป็นต้องใช้จ่ายเงินมากเพียงนั้น

ปัญหาทางการเงินทำให้สามีภรรยาเริ่มปากเสียงกัน สามีต่อว่าเธอเรื่องไม่นำเงินไปใช้หนี้ทั้งหมด ทำให้จึงใช้หนี้ธนาคารเพียง 200,000 กว่าบาท ความไม่เข้าใจกันทำให้เธอตัดสินใจขอหย่าแต่สามีไม่ยอม หลังจากนั้นทะเลาะกันบ่อย เธอจึงขอหย่ากับเขาอีกครั้ง แล้วเขาได้ตกลงว่าขอแยกกันอยู่โดยไม่ต้องไปจดทะเบียนหย่า แต่หลังจากแยกกันอยู่ญาติพี่น้องของเขาก็ยู่ให้เขาไปอยู่กับหญิงอื่น

ขณะที่แยกกันอยู่กับสามี เธอต้องรับผิดชอบภาระหนี้สินธนาคารประมาณ 200,000 บาท เพราะว่าเธอเป็นผู้กู้เงินจากธนาคารมา 140,000 บาท ที่เหลือสามีเป็นผู้กู้ทั้งหมด เมื่อสามีส่งเงินจากการทำงานต่างประเทศ เธอจึงนำเงินไปส่งคืนธนาคารในส่วนที่เขากู้ก่อนเมื่อแยกกันอยู่เขาจึงไม่รับผิดชอบหนี้ส่วนที่เธอกู้อีก ทำให้เธอต้องรับผิดชอบเรื่องลูกและหนี้สินธนาคาร การที่สามีไม่เคยช่วยเหลือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในครอบครัวอีกมากมาย ทำให้เธอขอหย่ากับสามี

หลังจากหย่ากับสามี เธอจึงไม่ประกอบอาชีพทำนาอีก แต่เธอได้ไปทำงานร้องเพลงกับวงอิเล็กทรอนิกส์ในหมู่บ้าน เธอมีรายได้ประมาณคืนละ 1,000 กว่าบาท ถ้าวันไหนโชคดี ก็ได้ 2,000 - 3,000 บาท ตอนนั้นเธอคิดว่าไม่มีงานอะไรอื่นใดที่จะได้เงินมาใช้จ่ายในครอบครัวเท่ากับการร้องเพลง แต่รายได้จากการร้องเพลงเริ่มลดลงเมื่อเธอมีคนรักเป็นนักดนตรี ทำให้ฐานะทางการเงินมีปัญหาอีกครั้ง ขณะเดียวกันลูกคนโตจะเรียนต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ลูกคนเล็กก็กำลังเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เธอขอร้องให้ลูกคนโตหยุดเรียนเพื่อให้น้องได้เรียนจนกระทั่งจบชั้น ปวช. แต่ลูกคนโตไม่ยอม เธอจึงต้องให้ลูกเรียนต่อทั้งสองคน แล้วทางธนาคารก็มีหนังสือมาทวงหนี้สินที่ค้างอยู่

ในช่วงระยะเวลาที่เธอกำลังมีปัญหาทางการเงิน มีเพื่อนซึ่งเคยมาทำงานอยู่ที่จังหวัดปัตตานีไปเยี่ยมที่บ้าน และได้ชักชวนเธอมาร้องเพลง เขาเล่าว่า "ที่นี่มีแต่คนรวยทำงานหาเงินงาน รายได้ดี" เธอจึงตัดสินใจมาอยู่กับเขา และได้ทำงานร้องเพลงที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง โดยไม่มีเงินเดือน แต่รายได้ คิดหนักเปอร์เซ็นต์จากพวงมาลัย เธอร้องเพลงถึงเวลา 02.00 น. ก็หยุดร้องเพลงแล้วมาทำหน้าที่นวดแผนโบราณต่อถึงจนกระทั่งเวลา 05.00 น. เธอต้องทำงานกลางคืนทั้งคืนเพื่อให้เงินไปใช้หนี้ธนาคารและส่งให้ลูกได้เรียนหนังสือ ขณะที่ทำงานก็มีแขกมาติดพันหลายคน บางคนก็ชวนเธอไปหลบนอนด้วยกันหลังจากเธอร้องเพลง ตอนแรกเธอไม่กล้าเพราะไม่เคยกระทำมาก่อนแล้วเพื่อนนักร้องด้วยกันเขาก็แนะนำให้เสพยาบ้า เพื่อให้เกิดความกล้ามากขึ้น เธอต้องการเงินจึงทดลองทำตามที่เพื่อนบอก

หลังจากที่เธอมาทำงานเพียง 15 วัน มีเงินเหลือประมาณ 500 บาท ก็ซื้อยาบ้า มาเสพ จึงถูกจับกุมมาดำเนินคดี โดยต้องหาว่ากระทำความผิดพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง มาตรา 66 วรรคหนึ่ง และตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ศาลพิพากษาให้จำคุก 4 ปี ขณะที่ให้การสัมภาษณ์ผู้ต้องขังกำลังยื่นอุทธรณ์ฎีกาต่อศาลเพื่อขอลดการลงโทษต่อไป

กรณีศึกษาที่ 5 : ไหม

ไหมเกิดที่จังหวัดเชียงราย อายุ 26 ปี นับถือศาสนาพุทธ เรียนจบชั้นประถมปีที่ 6 สถานภาพสมรสหย่าร้าง มีบุตร 2 คน พ่อแม่มีอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป เธอมีพี่น้องพ่อแม่ 3 คน เธอเป็นลูกคนโต เมื่อเรียนจบชั้นประถมปีที่ 6 เธอต้องการเรียนต่ออาจารย์จึงให้ไปสอบชิงทุนการศึกษาเพราะฐานะบ้านยากจน เธอสอบชิงทุนได้แต่ต้องหาเงินอีกจำนวนหนึ่งสำหรับซื้อเสื้อผ้าและหนังสือ พ่อแม่ก็ไม่มีเงินจึงไม่ได้เรียน เมื่อไม่ได้เรียนหนังสือก็ช่วยพ่อแม่ทำนาและดูแลน้อง บางวันเมื่อพ่อแม่ไปทำนาเขาพาเธอไปอยู่ที่บ้านญาติ และเธอทำหน้าที่ดูแลน้อง ญาติของพ่ออยู่ในวัยหนุ่มเขามักชวนเธอไปเก็บผลไม้ในสวน แล้วได้ล่องเกินทางเพศ ซึ่งตอนนั้นเธอไม่มีความรู้เรื่องเพศ จนกระทั่งเวลาผ่านไปประมาณ 2 ปี เธอได้รู้ว่าเสียความบริสุทธิ์ให้กับญาติคนดังกล่าวหลายครั้งแล้ว เมื่อเธออายุ 15 ปี ก็มีชายหนุ่มหมู่บ้านอื่นมาขอพบและขอแต่งงานด้วย เธอรักเขาแต่กลัวว่าเขาจะรู้ว่าเธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ ตอนนั้นเธอทั้งกลัวและเสียใจแต่ไม่กล้าบอกพ่อและไม่บอกใครทราบ เธอจึงตัดสินใจขอพ่อแม่มาอยู่ที่กรุงเทพมหานครคิดจะมาทำงานขายบริการทางเพศเพราะคิดว่าเธอเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว พ่อไม่ต้องการให้มาทำงานดังกล่าว พ่อพูดว่า “พ่อเลี้ยงได้ทำไม่ต้องมาคิดทำแบบนี้” แล้วพ่อร้องไห้ แต่เธอยังยืนยันและให้พ่อมาส่งที่กรุงเทพฯ ๓ ตอนแรกพ่อพาเธอมาพบผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งหมู่บ้านเดียวกัน เขาเป็นนายหน้าขายเด็กสาว พ่อมาถึงเขาบอกกับพ่อว่าเรามีเด็กสาวมากแล้ว แต่เพื่อนของเขาอยากได้และพ่อได้เบิกเงิน 50,000 บาท พ่อรับเงินแล้วร้องไห้ เธอก็กลับในที่สุดพ่อบอกเปลี่ยนใจแล้วจะพาเธอกลับบ้าน แต่พวกเขาไม่ยอมและได้รวมทำร้ายร่างกายพ่อและมีคนบ้านเดียวกันมาพบและช่วยเหลือออกมาได้

พ่อให้เธอมาอยู่กับอาซึ่งมีอาชีพเย็บผ้าคลุมกรงนกชาย เขาให้เธอฝึกหัดเย็บผ้า และเรียนหนังสือไปด้วย ต่อมาเป็นผู้ชายมาขอพบอีกเมื่อพ่อรู้เรื่องดังกล่าว ก็ไม่เห็นด้วยเพราะ พ่อต้องการให้เธอเรียนจบก่อน เธอเสียใจและไม่เข้าใจที่พ่อไม่ให้แต่งงาน หลังจากนั้น พ่อให้เธอไปอยู่กับอาอีกคนหนึ่งซึ่งเปิดร้านเสริมสวย เธอเรียนเสริมสวยแต่ไม่ชอบอาชีพดังกล่าวแล้ว มีผู้ชายมาขอพบอีก และลักลอบได้เสียกันเกือบปี จึงจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พ่อทราบ แล้วพ่อก็ห้ามอยู่ด้วยกันอีก เพราะพ่อบอกว่าผู้ชายคนนี้ได้ทำงานอะไร นอกจากจะขอเงิน แม่ใช้จ่ายไปวัน ๆ แต่ในที่สุดเธอตัดสินใจหนีไปอยู่ที่บ้านแม่เขา โดยไม่บอกพ่อ

หลังจากนั้น เธอทราบว่าสามีเสียใจอื่น เธอพยายามให้เขาเลิกเสพ แต่เขาเลิกไม่ได้เพราะเขามักจะมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อแล้วไปเสพยาทุกครั้ง เธออยู่กินกับสามีมาเกือบ 5 ปี ก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกคนแรกเป็นผู้หญิง แม่สามีรักเธอและหลานมาก เธอช่วยทำงานบ้านทุกอย่าง บางครั้งช่วยแม่สามีเก็บดอกเบ็ญ ส่วนสามียังคงเสพยาเช่นเดิม เมื่อลูกคนแรกได้อายุ ขวบกว่า เธอก็ตั้งครรภ์ลูกคนที่สอง แล้วคลอดมาเป็นลูกชาย หลังจากนั้น 6 เดือน สามีถูกจับกุมในคดียาเสพติดฐานมีเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ศาลพิพากษาจำคุก 5 ปี

แม้ว่าสามีจะต้องโทษเธอก็ยังอยู่กับแม่สามีต่อไปอีกประมาณ 2 ปีกว่า แม่สามีเริ่มมีปัญหาทางการเงิน เนื่องจากพ่อสามีไม่ทำงานแต่ชอบเล่นหวยได้ดินและเล่นการพนัน เธอจึงต้องนำลูกคนแรกไปไว้กับแม่ ส่วนลูกคนที่สองให้อยู่กับแม่สามี แล้วเธอมาทำงานที่จังหวัดปัตตานีกับเพื่อน ช่วงเวลากลางวันทำหน้าที่เป็นพนักงานเก็บเงินที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งในจังหวัดปัตตานี ตอนกลางคืนทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่คาเฟ่ การทำงานทั้งคืนทำให้หนึ่งหลับเวลาทำงานบ่อย ๆ เพื่อนจึงแนะนำให้สูบยาบ้าแก้่วง และรักษาหุ่นไม่ให้อ้วน เธอจึงทดลองเสพแล้วก็ได้ผลดีตามที่เพื่อนบอกจึงเสพเรื่อยมา

ต่อมาได้มีผู้ชายมาติดพันเธอพร้อมกัน 2 คน และเธอก็คบหาไปพร้อมกันทั้งสอง คน ชายคนที่ 1 ทราบว่าเธอเสพยาบ้าจึงเลิกติดต่อกันแต่แล้วเขาก็กลับมาขอทดลองเสพดูบ้าง ครั้งต่อมาเขาเป็นคนให้เงินเธอไปซื้อยาบ้ามาเสพด้วยกัน ส่วนคนที่ 2 ไม่เสพแต่เขาจะคอยตักเตือนและให้ความช่วยเหลือเธอมาโดยตลอด

เธอทำงานที่ปัตตานีได้ระยะหนึ่งก็ได้เดินทางกลับบ้านเพื่อไปงานศพหลวงปู่ที่จังหวัดเชียงราย ผู้ชายคนที่ 1 ได้ตามเธอไปที่จังหวัดเชียงรายด้วย แล้วเขาให้เงินเธอไปซื้อยาบ้ามากักตุนไว้เสพด้วยกันที่จังหวัดปัตตานี เธอซื้อยาบ้ามา 400 เม็ด และเมื่อมาถึงจังหวัดปัตตานีเพียง 2 วัน เธอได้ทราบว่าผู้ชายคนที่ 1 เขามีภรรยาแล้วจึงบอกเลิกติดต่อกัน

เขาโกรธเธอมากแล้วทะเลาะกัน และเขาก็ไปแจ้งความกับตำรวจให้มาจับกุมเธอพร้อมยาบ้าจำนวน 310 เม็ด เธอต้องหาว่ากระทำผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ศาลพิพากษาจำคุก 10 ปี 8 เดือน

กรณีศึกษาที่ 6 : ช่วน

ช่วนอายุ 43 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดปัตตานี นับถือศาสนาพุทธ ไม่ได้เรียนหนังสือ เธอแต่งงานตั้งแต่อายุ 18 ปี เธออยู่กับสามีเรื่อยมามีลูกด้วยกัน 3 คน ปัจจุบันลูกคนโตและคนรองมีครอบครัวแล้ว เธอและสามีประกอบอาชีพรับจ้างกรีดยางพารา และรับจ้างทั่วไป พักอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเองร่วมกับสามีและลูกชายคนเล็ก เธอกับสามีลำบากมาด้วยกันมานาน เธอทำงานสุจริตเพื่อส่งลูกให้ได้เรียนหนังสือทุกคน แต่สามีไม่ค่อยมีความรับผิดชอบ เมาสูราทุกวัน ไม่มีอาชีพที่แน่นอน เธอต้องทำงานหาเงินมาช่วย ครอบครัวยโดยการรับจ้างทำงานบ้านบ้าง ขายข้าวแกงบ้าง ขายขนมบ้าง รับจ้างล้างจานที่โรงเรียนบ้าง เป็นกรรมกรก่อสร้างบ้าง เธอทำงานทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาเลี้ยงคนในครอบครัวให้อยู่ดีกินดี

เธอเป็นเสมือนหัวหน้าครอบครัว เพราะต้องรับผิดชอบทุกอย่างในบ้าน เมื่อลูกคนโตเรียนจบมีงานทำก็แต่งงาน แล้วเขาไปอยู่กับครอบครัวของเขา ต่อมาลูกคนที่สองแต่งงานแยกครอบครัวไปอีก เหลือเพียงลูกคนเล็กซึ่งกำลังศึกษาในระดับมัธยมปลาย เธอเป็นห่วงลูกคนนี้มาก เพราะระยะหลังสามีเมาสูราบ่อย เสพติดเฮโรอีนจนกระทั่งต้องโทษจำคุกเป็นเวลา 6 เดือน สามีไม่มีเวลามาอบรมเลี้ยงดูลูก

เธอพูดว่า “น้อยใจในวาสนาของตนเองที่เกิดมาอาภัพ คือ ตั้งแต่เด็กก็ไม่ได้เรียนหนังสือ พ่อแม่ก็ไม่มีทรัพย์สินสมบัติให้เลย ต้องช่วยเหลือตนเองมาตลอดต้องอดทนทำทุกอย่างเพื่อให้ครอบครัวดีขึ้นเหมือนชาวบ้านเขา มีความคาดหวังที่จะให้ครอบครัวตัวเองเหมือนครอบครัวคนอื่น จึงได้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและเสียใจมากเมื่อมาอยู่ในเรือนจำ”

เนื่องจากฐานะทางการเงินของครอบครัวเธอยากจน เธอเป็นสมาชิกธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์และได้กู้เงินจากธนาคารมาโดยตลอด แต่กู้เงินครั้งละไม่มากนัก คือหนึ่งหมื่นบาทบ้าง สองหมื่นบาทบ้าง เพื่อนำเงินมาประกอบอาชีพเกษตรกรรม แต่หลังจากกู้เงินมาแล้วเมื่อครบกำหนดจ่ายเงินคืนเธอสามารถจ่ายเงินครบตามจำนวนทุกครั้ง และเมื่อประมาณ ปี พ.ศ.2541 ครอบครัวมีรายได้น้อยลง แต่เธอต้องการสร้างบ้านใหม่ และลูก

คนเล็กกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อีกทั้งภาระค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในครอบครัว เธอจึงกู้เงินจากธนาคารจำนวน 80,000 บาท โดยใช้ที่ดินพร้อมบ้านที่อยู่อาศัยไปค้ำประกัน ได้เงินมาก็นำไปใช้จ่ายเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินของครอบครัว จึงไม่สามารถทำงานหาเงินมาใช้คืนธนาคารได้ และทางธนาคารส่งใบแจ้งหนี้สินมา 4 ครั้ง แต่เธอไม่มีเงินส่งใช้หนี้ที่กู้ยืม และเมื่อปี พ.ศ.2543 เธอมีหนี้กับทางธนาคารทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยรวมแล้วประมาณหนึ่งแสนกว่าบาท

การเข้าสู่วงการยาเสพติด ในฐานะผู้จำหน่ายเฮโรอีน เริ่มจากหญิงจากหมู่บ้านใกล้เคียง เขามีอาชีพปล่อยเงินกู้และเป็นเจ้ามือไพ่ตามหมู่บ้าน เขาได้เห็นความลำบากของครอบครัวเธอจึงได้ชักชวนให้จำหน่ายยาเสพติด เขามาชักชวนหลายครั้ง จึงตัดสินใจจำหน่ายครั้งแรกก็ได้กำไรมา 300 บาท เธอมีความหวังว่าจะนำเงินดังกล่าวมาผ่อนส่งธนาคาร จึงสั่งเฮโรอีนมาอีก 2 บิ๊ก* ในราคาทุนบิกละ 4,300 บาท ซึ่งเธอยังไม่จ่ายเงินให้ตัวแทนจำหน่าย แล้วนำยาเสพติดมาใส่กล่องพลาสติกแล้วนำไปฝังดินซ่อนไว้ในสวนมะพร้าวหลังบ้าน

เหตุการณ์ก่อนถูกจับกุมมาดำเนินคดี ผู้เสพได้มาติดต่อขอซื้อยาเสพติดจากเธอ โดยบอกว่า "จะซื้อให้หัวหน้า" เมื่อถึงวันนัดหมายเขาก็มาพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเขาเรียกว่า "หัวหน้า" พร้อมกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง รวมเป็น 3 คน ทุกคนล้วนแต่งกายด้วยชุดลำลองมาเจรจาซื้อเฮโรอีนจำนวน 2 บิ๊กจากเธอในราคา 9,000 บาท แต่พวกเขาจะจ่ายเงินเมื่อได้รับเฮโรอีนเรียบร้อยแล้ว เธอจึงนำบุคคลทั้งสามไปที่สวนมะพร้าวซึ่งเธอได้แอบซ่อนเฮโรอีนไว้ เมื่อเธอนำเฮโรอีนมาหัวหน้าของกลุ่มคนดังกล่าวก็แสดงตนว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ออกคำสั่งห้ามขัดขืนการจับกุมและข่มขู่ว่าถ้าขัดขืนการจับกุมจะยิง แล้วสามีได้ยินเสียงเอะอะดังกล่าวก็จะตามไปช่วยเหลือ แต่ถูกตำรวจมิให้เข้าไป เธอจึงถูกจับกุมตัวมาดำเนินคดีในข้อหาว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเธอได้ให้การรับสารภาพทั้งชั้นสอบสวน ชั้นอัยการและชั้นศาล

ช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เธอได้รับคำพิพากษาจากศาลว่ากระทำความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติด (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตามกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง 66 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลงโทษจำคุกมีกำหนด 3 ปี 6 เดือน

กรณีศึกษาที่ 7 : พิม

พิมอายุ 30 ปี มีพี่น้อง 3 คน เธอเป็นลูกคนเล็กฐานะครอบครัวของพ่อแม่มีทุกอย่างที่คนอื่นเขามี พ่อแม่ไม่เคยทะเลาะหรือตบตีกัน พ่อเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี มีอาชีพเป็นช่างรับเหมาก่อสร้างบ้าน ไม่เคยกินเหล้า ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน พ่อแม่ต้องการให้ลูกทุกคนเรียนหนังสือ พี่สาวและพี่ชายของเธอเรียนเก่ง พี่สาวเรียนได้ที่หนึ่งของโรงเรียนและสอบชิงทุนศึกษาต่อกระทั่งจบปริญญาตรี ส่วนพี่ชายก็ได้รับรางวัลนักเรียนดีเด่นมาโดยตลอด แล้วได้ทำงานเป็นนักการภารโรงก่อนแล้วจึงศึกษาต่อจนกระทั่งจบปริญญาและต่อมาพี่ชายได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการครูที่จังหวัดหนองคาย

ชีวิตของเธอตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยรักการเรียนเลย ชอบหนีเรียนเป็นประจำ เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เรียนชั้นประถมปีที่ 4 เพราะคิดว่าพ่อแม่ไม่เคยเห็นความสำคัญของเธอเลย ทุกสิ่งทุกอย่างพ่อแม่จะให้พี่สาวพี่ชายทั้งหมด ไม่ว่าจะเงินหรือสิ่งของ คิดว่าพ่อแม่ไม่รัก

จุดเปลี่ยนของชีวิตเกิดขึ้นขณะที่เธอกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แม่ตกจากบันไดบ้านแล้วไม่สามารถเดินได้อยู่ประมาณครึ่งปี เธอขอหยุดการเรียนโดยอ้างว่าจะมาดูแลแม่ แต่ทั้งพ่อและแม่ไม่ยอม เธอบอกว่า "ถ้าบังคับให้ไปเรียนก็จะไป แต่จะเรียนหรือไม่นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง" พ่อจึงยอมแต่บอกว่าถ้าไม่เรียนแล้วต้องอยู่บ้านดูแลแม่ ต่อมาแม่ต้องนอนพักรักษาตัวโรงพยาบาลอีก แม่ป่วยเป็นโรคตับโรคไตอีกและจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน หลังจากที่แม่ทราบว่าตนเองเป็นโรคร้ายจึงขออนุญาตหมอลลับบ้านมาอยู่บ้านได้เพียง 12 วันแม่ก็เสียชีวิต

เมื่อแม่เสียชีวิตทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่สุด พ่อกลายเป็นคนโศกเศร้า หลังจากเสร็จงานศพแม่ที่เขาก็จากไป เธอจึงอยู่กับพ่อ ต่อมา พ่อจะให้เรียนต่ออีก แต่เธอไม่เรียน แล้วได้พบกับชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาให้ญาติผู้ใหญ่มาสู่ขอเธอ และญาติทั้งสองฝ่ายตกลงกันแล้วให้เธอแต่งงานกับชายคนดังกล่าวเมื่อปี พ.ศ. 2527 ขณะที่อยู่กับด้วยกันนั้นเธอยังไม่เป็นสาวเต็มตัวเลย ส่วนสามีนั้นเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อแม่ และชอบเที่ยวเตร่ เขามักจะทิ้งให้เธออยู่กับพ่อแม่เขาที่บ้าน จนกระทั่งตั้งท้องแล้วคลอดลูก แม้ว่าวันที่เธอคลอดลูกสามียังอยู่ที่วงไฮโล เธอเริ่มเบื่อกับสามีที่ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่ทำงาน และขอเงินพ่อแม่ไปเล่นการพนัน

วันหนึ่งเธอบอกพ่อแม่สามีว่า ขอกลับไปหาพ่อ ส่วนสามีก็ไม่ได้กลับบ้านมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว แล้วเธอไม่กลับไปอยู่กับสามีอีก จากวันนั้นได้เดินทางเข้ากรุงเทพ ฯ จะมาทำงานเป็นนักร้อง แต่ไม่มีประสบการณ์จึงจ้างครูสอนร้องเพลงและเต้น แล้วเธอได้ทำงานเป็นผู้หญิงกลางคืน โดยไม่ติดต่อกับลูกและสามีเลยตลอดระยะเวลา 4 ปี

ต่อมาเธอมีสามีคนที่สองเป็นแขกที่มาเที่ยวร้านอาหาร เมื่ออยู่กินด้วยกันเขามักจะขอเงินเธอครั้งละหมื่น จนกระทั่งเธอดังครกกับเขา 3 เดือนจึงทราบว่าเขาเป็นนักการพนัน เขาให้ไปอยู่ที่บ้านพ่อแม่เขา เธอไม่พอใจที่มีชีวิตคู่เหมือนเดิมอีก หลังจากคลอดลูกประมาณ 1 ปี ก็หนีจากเขามา แต่เขาเป็นคนที่มือทวิพลไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใดจะรู้หมด จึงไปทำงานที่ประเทศไต้หวันอยู่ประมาณ 1 ปี 6 เดือน เธอทะเลาะกับเพื่อนร่วมงานทางบริษัทจึงส่งกลับ

เธอกลับบ้านมาหาพ่ออีกครั้ง พ่อเสียใจที่เธอทำตัวเป็นคนหลักลอย พ่อพูดว่า "พ่ออายุญาติพี่น้องมากที่มีลูกไม่รักดี ก็คือ เธอเพียงคนเดียวที่ไม่มีอะไรเลย" พ่อพูดแล้วร้องไห้ และพูดต่อว่า "ลูกหลานพ่อที่เขายอายุเท่ากับเธอเขามีบ้านมีรถกันทุกคน" คำพูดของพ่อทำให้เธอเสียใจมาก และเมื่อญาติ ๆ ต่างก็พูดว่า "เธอชั่วหาสามีให้ก็อยู่ไม่ได้ถ้าอย่างนั้นไปทำงานเป็นโสเภณีน่าจะดีกว่า" คำนี้ทำให้เธอตัดสินใจไปทำงานขายประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์ แล้วทำงานผ่านไประยะหนึ่งส่งเงินให้พ่อแม่สามแสนบาท หลังจากนั้นพ่อบอกว่าจะมีภรรยาใหม่ เธอเสียใจมากจึงตีแม่และสูบบุหรี่ ส่วนญาติเมื่อทราบว่ามีภรรยาใหม่ พวกเขาคิดว่าพ่อจะเอาเงินของเธอให้แม่ใหม่ เขาจึงให้พ่อซื้อที่ดินและถมที่หมดเงินไปสองแสนกว่าบาทเงินที่เหลือพ่อใช้จ่าย ต่อมาเขาให้สร้างบ้านอีกทำให้เธอต้องทำงานดังกล่าวต่อไปอีกประมาณ 2 ปี บ้านจึงก่อสร้างเสร็จ เธอกลับบ้านมาทำบุญขึ้นบ้านใหม่ เธอมีความรู้สึกที่ญาติพี่น้องรักและมีแต่คำอวยพรให้เธอ "เธอขายตัวแต่มีเงินสังคัมก็ยอมรับ" แต่อยู่บ้านได้เพียง 14 วันเธอก็กลับไปทำงานที่เดิมอีกและสามเดือนต่อมาเขาเขียนจดหมายไปบอกว่า จะซื้อรถยนต์มือสองให้เธอในราคาสองแสนสองหมื่นบาท เธออยากได้รถแต่มีเงินไม่พอ จึงขอจ่ายล่วงหน้าไปหนึ่งแสนสองหมื่นบาทก่อน แล้วสัญญาว่าอีกหนึ่งเดือนจะโอนเงินให้อีกหนึ่งแสนบาท เธอต้องทำงานที่สิงคโปร์ต่อไปอีก แต่เดือนนั้นตำรวจติดตามจับกุมผู้หญิงไทยที่มาทำงานขายบริการถึง 20 วันเต็ม ๆ เธอจึงเหลือเวลาทำงานเพียง 10 วัน ในการหาเงินหนึ่งแสนบาท และเธอได้รับแขกรายหนึ่งเป็นคนไทยที่อยู่สิงคโปร์มา 29 ปี เธอบอกเขาว่าอยากกลับบ้าน เขาจึงถามว่าถ้าจะกลับบ้านแล้วเงินหนึ่งแสนบาทที่นัดเขาไว้มันจะเอาที่ไหนจ่ายเป็นค่ารถยนต์

ที่ซื้อไว้ เธอแปลกใจมากที่เขารู้เรื่องส่วนตัวแล้วเขาก็มีข้อเสนอให้เลิกทำงานขายบริการแล้วไปอยู่กับเขา เพราะเขาได้ออนเงินให้อาของเธอละแล้ว โดยเขานำหลักฐานการโอนเงินมาให้ดู

หลังจากไปอยู่กับเขาจึงทราบว่าเขามีครอบครัวอยู่ที่เมืองไทย และประมาณแปดเดือนต่อมาภรรยาเขาโทรศัพท์จากเมืองไทยว่าอีกสามวันจะมาถึงสิงคโปร์ สามีบอกว่าไม่ต้องมาเขาจะกลับเมืองไทยเอง แต่ภรรยาเขายืนยันว่าจะมา วันนั้นเขาจึงโทรศัพท์ไปหาภรรยาอีกแล้วขอมีเธอเป็นภรรยาอีกคน ภรรยาเขาก็ตอบตกลง แต่บอกว่าเขาจะมาจัดการธุระของตัวเองและมีข้อแม้ว่าหลังจากแต่งงานแล้วเธอต้องไปอยู่กับเขา ส่วนสามีให้ที่อยู่ที่สิงคโปร์ และหลังจากพบกับครอบครัวของเขาแล้วเธอกลัวมาก แอบร้องไห้ และนอนไม่หลับทั้งคืนเลย ในวันรุ่งขึ้นภรรยาหลงนำสร้อยคอและสร้อยข้อมือทองคำอย่างละ 2 บาท มาให้ คืนที่สองเธอนี้กลับบ้านตอนเที่ยงคืนและออกจากบ้านต่อไปอีกตั้งแต่เวลา 05.00 น. จะไปประเทศสิงคโปร์อีก แต่เธอต้องมารอเพื่อนอยู่ที่หาดใหญ่ ระหว่างที่รอก็มีนายหน้ามารับเด็กสาวไปทำงานขายบริการทางเพศที่จังหวัดตตานี้ เธอจึงมาทำงานที่นี่และได้มาพบกับสามีคนปัจจุบันนี้

เธอไม่ทราบว่าสามีเป็นผู้เสพหรือจำหน่ายยาบ้ามาก่อน เธออยู่กับเขาประมาณสามเดือนก็ถูกจับกุมมาดำเนินคดีพร้อมกับเขาและญาติรวม 3 คน คือ สามีเป็นจำเลยที่ 1 ญาติสามีเป็นเจ้าของที่พักอาศัยเป็นจำเลยที่ 2 ส่วนเธอเป็นจำเลยที่ 3 ก่อนรับฟังคำพิพากษาของศาลสามีบอกว่าเธอมีโอกาสหลุดพ้นคดีมากที่สุดเพราะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องยาเสพติดในครั้งนี้ ส่วนเขาเป็นผู้เสพยาอาจจะถูกตัดสินจำคุกเพียง 6 เดือน หรือ 9 เดือน แต่เมื่อได้รับฟังคำพิพากษาของศาลผลปรากฏว่า สามีถูกศาลพิพากษาจำคุก 10 ปี 6 เดือน ส่วนเธอศาลพิพากษามีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง 66 วรรคหนึ่ง ศาลพิพากษาให้จำคุก 5 ปี ขณะที่ถูกสัมภาษณ์เธอถูกคุมขังอยู่ระหว่างอุทธรณ์ฎีกา

กรณีศึกษาที่ 8 : ปอง

ปองอายุ 33 ปี มีภูมิลำเนาเดิมเป็นคนจังหวัดปัตตานี นับถือศาสนาพุทธ มีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 5 คน เป็นลูกคนเล็กของพ่อแม่ เธอถูกแม่ทอดทิ้งไปตั้งแต่อายุ 6 ขวบ ต่อมาพ่อแม่มีภรรยาใหม่และได้แยกครอบครัวไป พ่อมีลูกกับภรรยาใหม่อีก 2 คน ยายเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูเธอและพี่ แต่พ่อส่งเสียให้ทุกคนเรียน เธอเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนในชนบทแห่งหนึ่ง ต่อมาเรียนชั้นมัธยมในโรงเรียนระดับจังหวัดจนกระทั่งจบชั้นมัธยมปีที่ 3 แล้วไปอยู่กับพ่อที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 2 ปี ทำงานเป็นลูกจ้างในร้านอาหารจีน ต่อมาพี่สาวให้กลับมาทำขายอาหารที่บ้าน ตอนเช้าขายน้ำชา ตอนกลางวันขายก๋วยเตี๋ยวอยู่หลายปี มีผู้ชายที่อยู่ใกล้บ้านมาขอพบและแอบได้เสียกันทั้งที่ยังไม่แต่งงาน ผู้ชายคนดังกล่าวก็ให้การช่วยเหลือทางการเงินมาโดยตลอด เธอต้องการอะไร เขาซื้อให้ทุกอย่าง แต่เธอต้องตกอยู่ในฐานะภรรยาน้อยของเขา โดยที่พ่อและพี่สาวไม่ทราบเรื่องดังกล่าว จนกระทั่งเขาซื้อรถยนต์แล้วให้เงินเธอลงทุนไปซื้อของจากจังหวัดนครศรีธรรมราชแล้วไปขายที่จังหวัดนราธิวาส หลังจากนั้นเธอก็ย้ายไปอยู่นราธิวาสได้ประมาณ 4 - 5 เดือน สามีก็ไปมาระหว่งนราธิวาสกับปัตตานีบ่อย ต่อมาไม่นานพี่สาวได้ทราบเรื่อง พี่สาวพาเธอไปอยู่ที่จังหวัดสงขลาประมาณ 10 วัน เธออยู่ไม่ได้ จึงให้พี่สาวมารับกลับบ้าน และสัญญาว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนดังกล่าวอีก เธอจะกลับมาค้าขายอาหารเหมือนเดิม แต่เมื่อกลับมายังลักลอบได้เสียกันอีก

จนกระทั่งพี่ไ้มาขอยืมเงิน ครั้งแรกเขานำเงินมาคืนให้ที่บ้าน แต่ระยะหลังเขาให้ไปเก็บเงินเอง และต้องรอจนเที่ยงคืนจึงจะได้กลับบ้านเพราะทางร้านเขาไม่ค่อยมีลูกค้า พี่ไ้ชักชวนให้มาขายอาหารตามสั่งที่ร้านของเขา ขายประมาณเดือนกว่า พี่ไ้ชักชวนไปรับเด็กสาวจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมาทำงานที่ร้านของเขาแล้วได้นำเด็กสาวกลับมาทำงานที่ร้านของพี่ไ้ เธอจึงคิดจะเปิดสถานบริการร่วมกับเพื่อนอีกคน โดยตกลงกันว่า ครั้งต่อไปจะนำเด็กสาวมาทำงานร่วมกัน และเธอได้เช่าบ้านราคาเดือนละ 40,000 บาท เพื่อจัดทำเป็นสถานบริการทางเพศ แล้วเธอได้เดินทางไปภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลายครั้งไปรับเด็กสาวมาทำงานขายบริการทางเพศหลายคนด้วยกัน

ระยะแรกก็กิจการมีรายได้ดี แต่ระยะหลังที่นำเด็กสาวมาจากจังหวัดร้อยเอ็ดจำนวน 7 คน มีเด็กสาวที่เสพติดยาบ้าถึง 5 คน พอนำมาอยู่รวมกันทำให้เด็กสาวที่ทำงานเสพติดยาบ้ากันหมดทั้ง สถานบริการ เมื่อมีเด็กสาวเสพยาบ้าเธอจึงเป็นผู้จัดหายาบ้ามาให้เด็กสาว

แต่บางครั้งก็ให้เด็กสาวเหล่านั้นเบิกเงินไปหาซื้อยาบ้ากินเอง ยาบ้ามีบ้างไม่มีบ้าง เด็กสาวทำงานไม่ได้เต็มที่ ต่อมาเมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งมาเสนอขายยาบ้าให้เธอเป็นคอก (200 เม็ด) เธอจึงมียาบ้าให้เด็กสาวไว้เสพเพื่อทำงานตลอด ทำอย่างนี้หลายเดือนโดยเก็บยาบ้าไว้ที่บ้านหุ้นส่วนมาโดยตลอด

วันที่ถูกจับกุมมาดำเนินคดี เธอและหุ้นส่วนจะมาทำงานที่สถานบริการ ขณะนั้นเวลาประมาณ 20.00 น. ตำรวจตั้งด่านที่หน้าค่ายมวยแห่งหนึ่งและได้จับกุมเธอกับหุ้นส่วนพร้อมยาบ้าจำนวน 30 เม็ด หลังจากถูกจับกุมทั้งสองคนรับสารภาพทุกข้อกล่าวหาในชั้นสอบสวน แต่ชั้นไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา หุ้นส่วนให้การปฏิเสธ ส่วนเธอให้การรับสารภาพเช่นเดิมและต่อมาศาลพิพากษาว่ากระทำความผิดพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ลงโทษจำคุก 3 ปี ส่วนหุ้นส่วนศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 3 ปี 4 เดือน

กรณีศึกษาที่ 9 : ไหม

ไหมอายุ 33 ปี มีภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดอุดรธานี มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นลูกคนโต พ่อแม่มีอาชีพขายไก่ย่าง ในวัยเด็กอยู่กับครอบครัวแต่ครอบครัวมีฐานะยากจน วัยเด็กชอบเที่ยวเตร่ และมีนิสัยดื้อรั้น และมักจะมึปัญหาเกี่ยวกับคนในครอบครัวบ่อย ๆ และไม่เรียนหนังสือ พ่อแม่จึงให้ช่วยทำงานขายของตั้งแต่อายุ 7 ขวบ

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นได้ออกจากบ้านไปหางานทำที่จังหวัดจันทบุรี แล้วได้อยู่กินกับผู้ชายคนหนึ่ง จนกระทั่งมีลูกด้วยกัน 1 คน แต่หลังจากคลอดลูกได้ประมาณ 2 เดือนก็แยกทางกับสามีเพราะคิดว่าเราไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ เนื่องจากเขามีนิสัยบางอย่างที่เธอรับไม่ได้ เธอจึงพาลูกสาวหนีไปอยู่กับพ่อแม่ที่อุดรธานี ครอบครัวของพ่อแม่อยู่กัน 4 คนแต่มีพ่อแม่ทำงานเพียงสองคน เพราะน้องชายและน้องสาวซึ่งอยู่ในวัยทำงานก็ว่างงาน จึงทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในครอบครัว เธอต้องการจะช่วยเหลือพ่อแม่จึงมาหางานทำที่ปัตตานี และให้พ่อแม่เลี้ยงดู ครั้งแรกเธอคิดเพียงว่าจะมาทำงานอะไรก็ได้ที่มีเงินติดตามที่เพื่อนเขาเล่าให้ฟัง และเธอได้มาสมัครทำงานที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งแถวถนนรามโกมุท เป็นร้านขายอาหารและเครื่องดื่มประเภทมีนเมา เธอมาทำหน้าที่บริการแขก และที่ร้านดังกล่าว

หญิงสาวทำงานขายบริการทางเพศแอบแฝงด้วย แม้ว่าเธอไม่อยากทำงานดังกล่าว แต่เมื่อคิดถึงข้อจำกัดของตัวเองและครอบครัว จึงจำใจทำงานดังกล่าวต่อไป

เธอมาทำงานที่ปัตตานีมีรายได้ประมาณเดือน 10,000 – 15,000 บาท แต่เธอส่งเงินไปให้ที่บ้านเพียงครั้งละประมาณ 1,000 – 2,000 บาท เพราะเธอชอบเล่น การไฟเมื่อมีเงินก็นำมาเล่นการพนันเกือบหมดมีเงินเหลือไว้สำหรับใช้จ่ายส่วนตัวเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สถานบริการที่เธอทำงานมีผู้ชายมาใช้บริการมาก และวันหนึ่งมีผู้ชายคนหนึ่งมีความพึงพอใจในตัวเธอ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาได้มาเป็นแขกประจำของเธอ และได้มาอยู่กับเธอ เขามีเพื่อนมาก และเขามักจะขอเงินเธอวันละ 200 – 300 บาท หลังจากที่เขาอยู่กับเธอจึงไม่ค่อยมีแขกมาใช้บริการทำให้ขาดรายได้ไปมาก เมื่อเธอจึงไปคุยเรื่องฐานะการเงินให้เพื่อนในวงไฟฟิง ซึ่งเพื่อนคนหนึ่งเป็นผู้จำหน่ายเฮโรอีน เพื่อนจึงเสนอว่าเขาจะให้เธอแบ่งเฮโรอีนไปจำหน่ายแก่แขกที่มาใช้บริการ หลังจากนั้นเธอก็ค่อยนำเงินไปให้เขา เธอจึงได้รับกำไรจากการจำหน่าย บางครั้งจำหน่ายไม่หมดแต่ได้ต้นทุนครบแล้ว เธอก็นำเฮโรอีนมาให้คนรักเสพ เธอจำหน่ายเฮโรอีนในครั้งนี้ ก็เพื่อนำเงินหรือเฮโรอีนให้คนรักเธอจำหน่ายเฮโรอีนมาประมาณ 1 – 2 เดือน ก็ถูกจับกุม

เหตุการณ์วันที่ถูกจับกุมมาดำเนินคดี ตำรวจมาตรวจค้นที่สถานบริการที่เธอทำงานอยู่ ขณะนั้นเธอก็อยู่ในห้องพักซึ่งอยู่ชั้นบนของสถานบริการ และตำรวจได้มาตรวจค้นที่ห้องพักของเธอพบเฮโรอีน 6 หลอดคาแฟ พร้อมอุปกรณ์การเสพของสามี เธอจับกุมพร้อมกับ คนรักและเพื่อนรวม 3 คน หลังจากถูกจับกุมตำรวจได้ตั้งข้อกล่าวหาว่าร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ซึ่งทุกคนให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน แต่เธอปฏิเสธในชั้นพิจารณาได้ส่วนมูลฟ้อง โดยปฏิเสธว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเพราะเฮโรอีนที่ตำรวจค้นพบมีปริมาณน้อย และยาเสพติดที่อยู่ในห้องเธอเป็นของสามีและเพื่อนซึ่งเป็นผู้เสพ ตำรวจจึงพบอุปกรณ์การเสพในที่เกิดเหตุด้วย เธอจึงได้ปฏิเสธเพื่อให้หลุดพ้นจากคดี และต่อสู้คดีในชั้นศาลเรื่อยมา โดยคนรักปฏิเสธข้อกล่าวหาด้านการจำหน่าย แต่ยอมรับว่าเป็นผู้ครอบครองเฮโรอีนไว้เพื่อเสพ ส่วนเธอปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา แต่ในที่สุดศาลพิพากษาว่าเธอและคนรักมีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง มาตรา 66 วรรคหนึ่ง และตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83 ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเฮโรอีนเพื่อจำหน่ายจำคุกคนละ 5 ปี ฐานร่วมกัน

จำหน่าย จำคุกคนละ 5 ปี รวมจำคุกคนละ 10 ปี และลดโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 ให้จำคุกคนละ 6 ปี 8 เดือน ส่วนเพื่อนกระทำความผิดฐานมิใช่โรอินไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ศาลพิพากษาจำคุก 6 เดือน

กรณีศึกษาที่ 10 : รัตน์

รัตน์อายุ 25 ปี นับถือศาสนาพุทธ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ สถานภาพสมรสโสด ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพขายบริการทางเพศที่จังหวัดปัตตานี มีรายได้ประมาณเดือนละ 8,000 – 10,000 บาท พ่อมีอาชีพทำนา อยู่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ส่วนแม่มีอาชีพหลักทำนาและอาชีพเสริมทอผ้า อยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม มีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 3 คน เธอเป็นลูกคนโต

การเกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีสาเหตุมาจากครอบครัว พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เธอเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องมาอาศัยอยู่กับตายาย หลังจากที่ตายายเสียชีวิต เธอยิ่งเสียใจและน้อยใจพ่อแม่เพิ่มขึ้น เพราะเขาไม่เคยสนใจเธอและน้องเลยว่ามีความเป็นอยู่อย่างไร โดยเฉพาะแม่ไม่เคยสนใจเลย เพราะแม่มีสามีใหม่แล้วไม่เอาใจใส่ดูแลเธอและน้องเลย หลังจากยายเสียชีวิตไปเพียงวันเดียว แม่มาขอแบ่งทรัพย์สินสมบัติยายจากน้าซึ่งเขาอยู่กับยาย และเขาเป็นคนเลี้ยงดูเธอและน้องมาตั้งแต่เด็กจนโต แม่จึงทะเลาะกับน้า วันนั้นเธอโมโหแม่มากและทะเลาะกับแม่อย่างรุนแรง เพราะทนดูการกระทำของแม่ไม่ได้ จนกระทั่งแม่ร้องไห้เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เธอเสียใจมาก

หลังจากเสร็จงานศพยาย เธอจึงมาทำงานที่กรุงเทพมหานคร มาพักอาศัยอยู่กับกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งติดยาเสพติด เพื่อนชักชวนให้เสพยาบ้า เพื่อนชักชวนหลายครั้ง และเมื่อเธอคิดถึงเรื่องที่พ่อแม่ทำให้เสียใจ จึงทดลองเสพและเสพแล้วทำให้สบายใจขึ้น ตั้งแต่นั้นมาเธอจึงเสพยาบ้ามาโดยตลอด

เธอมีความคิดในขณะนั้นว่า "อยากจะทำอะไรก็ได้ที่ทำให้พ่อแม่คิดถึงลูก ต้องการให้เขามาสนใจเธอและน้อง อยากเอาชนะพ่อแม่" แต่ตลอดเวลาไม่เคยได้รับความรัก ความอบอุ่นจากแม่เลย และเธอจึงเปลี่ยนพฤติกรรมหาสิ่งรอบข้างมาชดเชยการกระทำทุกอย่างกระทำไปเพื่อจะเอาประชดแม่ จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้พ่อแม่ได้รับความเจ็บปวด เธอไม่มี

ทางออก สับสน เบื่อชีวิต และเธอได้พูดว่า "เธอแค่นกับการกระทำของแม่" จึงเริ่มสูบบุหรี่ ต็มเหล้าและจะทำสิ่งที่ไม่ดีทุกอย่าง

เมื่อเธอมาอยู่ที่กรุงเทพมหานครกับเพื่อน เขาเป็นผู้เสพยาบ้า ตอนนั้นเธอยังไม่เคยเสพยาบ้า เพื่อนแนะนำให้เสพโดยการดูดควันยาบ้า จึงทดลองเสพดูและเพื่อนซื้อยาบ้ามาเสพที่ห้องพัก และเขาให้เธอเสพด้วยกัน เธอจึงเสพเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งเพื่อนได้ชักชวนเธอไปซื้อยาบ้าจากผู้จำหน่าย ทำให้ทราบว่าเป็นทั้งผู้เสพและผู้จำหน่าย เพื่อนได้แนะนำเธอให้รู้จักกับผู้จำหน่ายของเขา และชักชวนให้เธอจำหน่ายยาบ้า และเธอจึงจำหน่ายยาบ้าเรื่อยมาและได้เข้าร่วมขบวนการจำหน่ายยาบ้ามาเป็นเวลานานพอสมควร เธอเล่าว่าผู้จำหน่ายรายใหญ่ได้ทำการทดสอบเธอโดยการให้ยาเสพติดมาประมาณ 10,000 เม็ด คิดมูลค่าแล้วเกือบหนึ่งแสนบาท เขาให้เธอนำมาจำหน่ายก่อนแล้วค่อยส่งเงินให้เขากายหลัง เธอทำงานกับผู้จำหน่ายรายใหญ่มาประมาณ 1 ปี จนได้รับความไว้วางใจและให้เธอไปลำเลียงยาบ้าจากจังหวัดเชียงใหม่มากรุงเทพมหานคร เธอมีผู้ช่วยลำเลียงอีกสองสามคนเป็นผู้หญิงทั้งหมด เธอจะเป็นคนนัดว่าไปพบกันที่จุดใดแล้วแยกกันเดินทาง และมีกฎว่าก่อนเดินทางต้องไม่บอกให้ใครทราบว่าไปที่ใด แม้แต่เพื่อนสนิท เมื่อไปถึงจังหวัดเชียงใหม่จะไปพักที่บ้านผู้จำหน่ายรายใหญ่ ส่วนคนอื่นผู้จำหน่ายจะจัดให้พักที่โรงแรม โดยเธอนัดพบกับผู้ลำเลียงแล้วนำยาบ้าใส่ในกระเป๋าเสื้อผ้าพวกเขาบ้าง หรือใส่ในกระป๋องแป้งบ้าง เดินทางมากรุงเทพมหานครโดยรถโดยสารคันเดียวกัน กระเป๋าของใครคนนั้นก็ถือ และมีข้อตกลงว่าเมื่อตำรวจมาตรวจค้นห้ามแสดงกริยาพิรุณใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะตำรวจส่วนใหญ่เมื่อเห็นเป็นกระเป๋าผู้หญิงจะไม่ค่อยตรวจหรือตรวจแต่ไม่ละเอียดเพราะเห็นว่าเป็นของใช้ส่วนตัวสำหรับผู้หญิง แต่จะเน้นเรื่องการตรวจบัตรประชาชน หรือบัตรที่ทางราชการออกให้ ถ้ามีบัตรก็ผ่านพ้นไป จนกระทั่งมาถึงจุดหมายปลายทางเป็นการเสร็จสิ้นการลำเลียงในแต่ละครั้ง ผู้ช่วยลำเลียงยาเสพติดก็จะได้รับค่าจ้างเป็นครั้งคราวไป

ปริมาณยาเสพติดที่เธอนำมาจำหน่ายนั้นมีจำนวนมากพอสมควร เพราะว่าเธอไปรับยาบ้ามาจากจังหวัดเชียงใหม่โดยเฉลี่ยครั้งละ 50,000 เม็ด ซึ่งหนึ่งเดือนจะไปรับยาบ้ามาหลายครั้งด้วยกัน ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า "ในการลำเลียงยานั้นเธอไม่ได้เป็นผู้ลำเลียงมาเองทั้งหมด ซึ่งบางครั้งก็จ้างให้คนอื่นถือด้วย"

การติดต่อซื้อขายยาบ้าจะใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อสื่อสาร จะไม่ใช่โทรศัพท์บ้าน และต้องเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์เคลื่อนที่ทุกเดือนเพื่อป้องกันการสืบทราบของทางราชการ ในการ